

faa maatte der jo altid være en Bestemmelse for, at han fik sin gamle Anciennetet tilbage, dersom den havde været bedre. Det er muligt, at det er Redaktionen, som jeg ikke ganske er klar paa eller ser feil paa, men mulig vil jeg fra den høitagede Krigsminister kunne faae Oplysning i saa Henseende. Særligt skal jeg kun dvæle et Øieblik ved § 13, der angaar det Heftehold, der fordres til Intendanturen. Intendanturkorpsets Chef normeres med to Hefte, Oberstlieutenanterne og Adjutanten hver med een Hefte, og dette motiveres derved, at Generalkommandoens Intendanten eller rettere Divisionsintendanten ligesom Korpsintendanten i Krigstid maa være beredne, fordi de skulle følge den kommanderende General. Denne Regel, kan jeg vel forstaa, kan faae sin Betydning ligeoverfor Chefen for Intendanturkorpsen, som jo maa antages at være bestemt til Korpsintendant, og jeg kan ogsaa nok forstaa, at den kan faae det ligeoverfor de to Generalkommandointendanten, der eventuelt komme til at fungere som Divisionsintendanten, men der er to andre Oberstlieutenanten i Forpleiningskorpsen, den ene, som har den Bestemmelse at blive hjemme, naar Chefen rykker ud, og den anden, som har den Bestemmelse at være Chef for Materialintendanturen. Det forekommer mig ikke, at der i den Begrundelse, som er givet i Lovforslaget's Motiver for Hefteholdet, ligger nogen Nødvendighed for, at idetmindste disse to ogsaa skulle normeres med Hefte, og jeg antager, at der i saa Henseende mulig vil kunne finde en Besparelse Sted. Særligt skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger med Hensyn til selve Lovforslaget; men jeg skal dernæst gaa over til med et Par Ord at udtale mine Anskuelser med Hensyn til hele det Princip, hvorpaa Lovforslaget hviler. Det er klart, at en Institution som Forpleiningskorpsen maa rette sig endel i hele sin Natur og i hele sin Organisation efter den Hærs Størrelse og Bestaafenhed, hvortil den er knyttet. Vor Hær er jo ikke større end et Armeekorps, og man kan altsaa ikke anlægge den Maalestok for vor Hær som for større Hære, der bestaa af flere Armeekorps. En saadan Hær som vor maa selvfølgelig have en Intendantur, og den maa være ordnet paa en saadan Maade, at den kan gjøre Tjynde i paafølgende Tilfælde i Krigstid. Kommandoforholdene og Intendanturforholdene have jo tidligere i vor Hær været ordnede paa den Maade, at hele den overordnede Bestyrelse i saa Henseende laa i Krigsministerens Haand. En tidligere Krigsminister har gjort et Forsøg paa at stille den overordnede Kommando idetmindste i alt Væsentligt ud fra Krigsministeriet ved at ansætte en kommanderende General. Dette Forslag vandt ikke Bifald her i Thinget, jeg selv bekæmpede det, og jeg finder det endnu vigtig under Forhold som vore. Jeg tror, som jeg ytrede dengang, at en kommanderende General under vore Forhold vilde blive enten en altfor stor eller

en altfor lille Personlighed; men naar det er Tilfælde, at man ikke bør udstille Kommandoen af Krigsministeriet forekommer det mig endnu mere vigtigt at udstille den Institution af Krigsministeriet, som er Hærens af en af de væsentligste Grene af den overordnede Administration, og jeg var derfor, da man i sin Tid besluttede sig til at gaa til en særskilt selvstændig Institution udenfor Krigsministeriet meget mod den Ordning, der da fandt Sted. Det var mig klart og viste sig ogsaa at være Tilfælde, at den Omordning med Nødvendighed maatte føre til, at man meget snart i selve Krigsministeriet oprettede en Instans, hvortil Krigsministeren i alle vigtige Tilfælde maatte komme til at recurrere. Det er ikke muligt for Krigsministeren at sammensætte alle de for Armeeadministrations fornødne Kunsfaber, i een Person og navnlig er Intendanturvesenet en saa kompliceret Mechanisme, at det er overordentlig sjældent, at man vil træffe en Krigsminister, som uden meget sagtyndige Raadgivere vil tage endelig Beslutning om de Ting, som ligge ind under Intendanturen og lidt medføre store Pengeudgifter. Det var derfor naturligt og i sin Orden, at der ved Oprettelsen af den nye Institution maatte blive tilbage i Krigsministeriet et Kontor for Intendantursager. Dette eksisterer endnu, og med denne ny Ordning, som her paatænkes, er det klart, at det ikke kan undværes, og de Herrer ville jo ogsaa se, at man ved Oprettelsen af dette Intendanturkorps gjør Regning paa, at en Overintendant og en Intendant, tror jeg, foruden det fornødne Kontorpersonale, overgaa fra Intendanturen og bliver et selvstændigt Kontor i Krigsministeriet. Jeg tror, at dette Gjennemgangsled ikke er heldigt. Jeg er af den Anskuelse, at man dengang begik en Feil, da man stille Intendanturen ud af Krigsministeriet som selvstændigt Korps, og det er min Overbevisning, at det Princip er rigtig, som knytter det overordnede Intendanturpersonale fast til Krigsministeriet som en integrerende Del af dette. Jeg mener altsaa, at ogsaa dette Spørgsmaal, Principspørgsmaalet for Intendanturens Stilling overhovedet i Hæren og til Krigsministeriet, maa være et af de Spørgsmaal, som vi ved Behandlingen af denne Lov bør drage frem. Naar man da tidligere har sagt, at man ønskede at faae dette Spørgsmaal behandlet samtidigt med en Ordning af Krigsministeriet er det jo klart, at, hvor ønskelig end en Omordning af Krigsministeriet maatte kunde synes hos Mange — og jeg tilstaa, at naar man kaster et Blik paa Statshaandbogen og ser, hvilke mærkværdig forskellige Forretninger der ligge under de forskellige Departementer og Kontorer i Krigsministeriet, synes det ret ønskelig, om man kunde faae en noget mere systematisk Ordning af disse Forhold — at dette ikke bør virke hæmmende paa de her foreliggende Forholds Ordning. Dersom man derfor vilde spørge mig, om det da er min Mening, at man skal op-